

MECHELEN, DE NIEUWE VESTEN

of de chantagepolitiek van het Nieuwe Solidarisme

Peter Van de Ven
Februari 2022

“Geen Seks, Geen Solo”, zei Jan Fabre, het kostte hem een vervolging wegens machtsmisbruik. *“Geen vaccinatie, geen café”*, zegt Emmanuel Macron, en hij wordt ervoor bewonderd door de vaccifundi's van deze samenleving. Nochtans gaat het om dezelfde mentaliteit. De Coronapas is dan ook niet minder dan een discriminerend pestinstrument dat niets met Volksgezondheid te maken heeft.

Wie denkt dat het daarbij blijft, vergist zich. Deze chantagepolitiek wordt onder de noemer van *“incentives”* meer en meer algemeen toegepast, het lijkt wel of afpersing een normale manier geworden is om met de dingen om te gaan. Een goed voorbeeld is het plan van het Stadsbestuur van Mechelen om de vesten enkelrichting te maken, in tegenwijzerzin. Vanaf augustus zou het verboden zijn om in wijzerzin op de Mechels ring te rijden, tenzij... men fietst. Kortom: *“Geen fiets, geen wijzerzin”*, of *“Geen fiets, geen verkorte weg”*. De vesten van Mechelen worden een kermismolen waarop men steeds rondjes draait in dezelfde richting, behalve fietsers dan.

Op de hoek van de Koolstraat, wat verder in onze wijk, hangt dit verkeersbord:

Het bord vertelt normaal: *“Deze straat is te smal voor twee auto's, maar niet voor twee fietsers, daarom deze regeling”*. Zulks kan men echter niet zeggen voor een baan met mogelijk acht baanvakken. De voorziene nieuwe regeling van de Mechelse vesten valt dus onder de noemer pestbeleid om *“het gebruik van de fiets aan te moedigen”*, de chantagepolitiek *“incentives”* genoemd, zoals ik hierboven beschreef.

Er bestaan nog talrijke voorbeelden van zulke machtsoverschrijdingen van de overheid in functie van *“beleid”*: alleen BTW-vrijstelling voor wie met elektriciteit verwarmt, *“bonussen”* voor ziekenhuizen die zich netjes aan nieuwe normen houden, een vlottere bediening aan het loket voor wie een Smartphone heeft, een wandeling in het Vrijbroekpark voor wie de QR-codes kan lezen, en waarschijnlijk in een niet zo verre toekomst, alleen toegang tot de stad voor wie met een elektrische wagen rijdt.

Deze “handige middeltjes” worden, net als in de Boeddhistische parabel, verantwoord met een doel van algemeen nut, welk *in naam van de solidariteit* een uniform gedrag vereist: het doelgedrag welk men door chantage wenst te bekomen. Om dit mogelijk te maken is de eerste stap van onze beleidsmensen het invoeren van een verbod of van een onaangename toestand (bv een Lock-down, een eenrichtingsverkeer,...) waaruit daarna alleen het vertonen van het gewenste doelgedrag (vaccinatie, met de fiets rijden,...) ontsnapping biedt. Echter, solidariteit is alleen een alles overstijgende basiswaarde voor Solidaristen. Voor anderen is het een waarde, als ze gepast is en wanneer ze gepast is, en daar beslist de burger zelf over.

Een andere overeenkomst tussen de heraanleg van de vesten in Mechelen en het Coronabeleid is de verwijzing naar studie bureau en hogere politieke niveaus. Daardoor krijgt de beslissing een aspect van geopenbaarde zekerheid, en is democratische inspraak, of verantwoordingsplicht irrelevant geworden. Ook hier staat *antidemocratische experto-cratie* vooraan op de agenda.

Naar alle waarschijnlijkheid zal deze maatregel één effect hebben, nl. nu al arrogante fietsers zullen nog arroganter worden, omdat ze zich een lid wanen van een betere, en vooral hoger opgeleide mensensoort. Gelukkig vormen deze pretentieuze fietsers slechts een klein fragment van de fietsende bevolking. De zelfvoldaanheid die deze groep kenmerkt, uit zich niet alleen in een hooghartige blik op oneindig houding tegenover auto's, maar ook in onverdraagzaamheid tegenover voetgangers. Die laatste zijn voor hen echter wel de zwakkere weggebruikers. Door het voorkeursbeleid zal het moeilijk samenleven er niet op verbeteren, nu deze groep zich gesterkt zal voelen met "verdiende privileges". Fiets-hoffelijkheid is dikwijls ver weg.

De hooggeprezen en aanbeden "mobiliteit van de 21ste eeuw", van een wereld die nog niet bestaat, blijkt verder in de eerste plaats een duale, gespleten werkelijkheid. In de stadskern op de fiets om te tonen dat men *oh zo* ecologisch leeft, daarna even met de Shuttle vanuit het al even *Nieuwe Station* naar Zaventem rijden, het vliegtuig nemen naar Egypte om in Caïro een koffie bij Starbucks te gaan drinken. Of rond te razen op de autosnelwegen en door de eveneens gloednieuwe Mechelse Tangent. Met waarachtige ecologie heeft dit weinig te maken, het is **Groen Theater**.

Het moge duidelijk zijn dat de hier geschetste manier om aan politiek te doen alleen als verderfelijk benoemd kan worden.

Net zoals de Coronapas niets te maken heeft met Volksgezondheid, zo min heeft de komende verkeersregeling van de Mechelse vesten iets te maken met veiligheid of ordening van het publiek domein. Het is louter **Nieuw-Solidaristisch machtsmisbruik**.

In een samenleving die een gezonde samenleving wil zijn, is zulks niet aanvaardbaar. Beter zou zijn te luisteren naar de reële behoeften van de bevolking, eerder dan een ideefix brutaal op te leggen.